

KAPITOLA 2

Naopak

Medvedí priesmyk, Haute-Garonne, 13. december 2022, 15 hodín.
Výška: 1 725 metrov. Teplota: 5 stupňov pod nulou. Obloha jasná, slnečná, severný vietor.

Pri východe z posledného tunela Servaz uvidel veľkú chatu.

Dolu na zľadovatenom svahu.

Typická masívna horská stavba z kameňa, dreva a bridlice asi o sto metrov ďalej na svahu. Oproti nej vľavo bolo údolie a v diaľke sa v oslepujúcej bielobe črtali na seba nalepené strechy Saint-Martin-de-Comminges.

Neprestal sa hnevať, ale paradoxne znovu objavil svoju chladnokrvnosť. Nemal vo zvyku takto reagovať; podľa všetkého sa spisovateľ dotkol jeho citlivého miesta. Alebo po udalostiach minulého leta už nevedel rozumne uvažovať. Premýšľal, odkiaľ Sachs vedel o existencii Ley, aké o nej mohol mať informácie. A ako ich získal.

No predsa len váhal, či sa má vydať na cestu. Pokračoval v prezeraní početných hodnotení spisovateľa. Ten muž mal rád svetlo, rád sa zaoberal aktualitami a pohyboval sa medzi mocnými aj medzi chudobnými. Cestou sa mu Servaz pokúšal zavolať, ale vždy narazil na odkazovač.

Posledná zákruta a zaparkoval pri veľkej murovanej terase nad cestou. Vypol motor, zapálil si cigaretu a pozoroval chatu. Bol tam

Sachs, alebo tam musel byť *niekto iný*: o tri metre ďalej stál nejaký Jeep Wrangler.

Myslím si, že si zasľúžite vedieť o nej isté veci, ktoré som sa dozvedel, povedzme... náhodne.

Lea. Po stý raz videl tú chvíľu, keď v júni minulého roku prekročila prah ich bytu po návrate z Afriky.* Na opálenej pleti po dvojročnom pobyte v Republike Kongo sa ešte viac vynímali jej zelené oči a plavé vlasy. Oblečené mala svetlé džínsy, staroručnú vestu a plátenný top: všetko si pamätal. Krásna, nesporne. Na tom obraze však bol akýsi tieň, tieň medzi tou krásou a ním, tieň, čo mu nedovoľoval milovať tú krásu tak, ako ju miloval predtým. A ktorý v ňom vzbudzoval *krutosť*. V jeho očiach totiž stratila svoju nevinnosť – a takéto veci sa nikdy nenavrátia úplne, nech robíme čokoľvek.

Uvedomovala si to? Bol presvedčený, že áno.

Afrika...

Bola medzi Leou a ním, odkedy sa vrátila zo svojej humanitárnej misie. Odkedy hneď v prvej chvíli vyhlásila: „Musím ti niečo povedať.“

Najradšej by ju bol umlčal. Vedel, čo príde, pripravoval sa na to. Videl ich spolu na praveľa fotografiách, toho mladého lekára a ju, na pozadí červené západy slnka a savana, ako predpokladal. Bola v Kongu savana? Súmraky à la *Out of Africa*. Všetky tie zábery, kde sa miešalo dobrodružstvo s romantikou, všetky tie hollywoodske trofeje, také vzdialené od reality. Radšej by nebol nič vedel. No prineskoro. Už to spustila. Musela si pripravovať, čo mu povie, vyberať slová, opakovať si ich, niektorým sa vyhnúť.

Potrebovala to povedať. Tá potreba sa mu zdala egoistická.

* Pozri *Oko*, vyd. Lindeni

Tvrdila mu, že ten druhý už z jej života odišiel, že to bol iba „krátky rozmar“, „akási chyba“ – to boli jej slová. Zrejme si musela vyberať medzi viacerými výrazmi: „dobrodružstvo“? „Pomer“? „Zrada“? Nie, určite nepomyslela na zradu. No zrada tam napriek tomu bola – a aj ublíženie. Bolestné.

Pretože so slovami prišli aj obrazy.

Predovšetkým jeden: Lea v náručí mladého lekára. Servaz si vyhľadal na Instagrame jeho profil. To nemal robiť. Tým sa obraz mladého lekára stal ešte presnejší.

Pripomenul si aj iný moment: keď sa vtedy niekoľko hodín pred tým dozvedel, že Julian Hirtmann ušiel z rakúskeho väzenia v Leoben. Netrpezlivo čakal na Leu a vtom niekto zazvonil pri dverách bytu.

Pulz sa mu zrýchlil, zovrelo mu žalúdok.

Lea alebo Švajčiar? Alebo ochranka?

Len čo sa dozvedel o Hirtmannovi, vyžiadal si policajnú ochranu, ani nie tak pre seba ako pre Gustava. No v ten júnový večer ochranka dlho neprichádzala. Trasúcou rukou otvoril dvere, v druhej držal zbraň.

Keď neskôr ochranka prišla, požiadali Leu, Gustava aj jeho, aby si zbalili veci. Zaviedli ich na bezpečné miesto. On mal byť až do nového rozkazu uvoľnený. Rozhodlo tak vedenie. Mal chuť odmietnuť, povedať im, že ho nemôžu do toho nútiť, ale pomyslel si na syna. Bolo to začiatkom leta. Lea aj on mali dosť času nájsť mu novú školu. Na mieste, kde nebudú vedieť, kto je jeho otec, kde nijaký žiak nebude šíriť o ňom reči.

Keď Servaz vystúpil pod terasou z auta, skonštatoval, že je tam najmenej o desať stupňov chladnejšie ako na mieste, odkiaľ prišiel.

Opatrne postupoval po ľadovej vrstve na ceste, prekročil asi polmetrový závej okolo terasy a vystúpil hore po schodoch. Vstupné dvere na chate sa otvorili.

Ukázal sa Sachs.

Rovnaká mladistvá tvár, rovnaké šedivejúce vlasy ako na fotografiách. Na nich však nebolo vidieť jeden detail – telo mladíka. Spisovateľ sa udržiaval. Na štíhlom tele mal oblečený priliehavý modrý pulóver, úzke boky mu obopínali džínsy a na nohách mal kvôli snehu a štrku pevnú obuv.

Sachs naňho hľadel, ako sa približuje, okom zberateľa motýľov, ktorému sa práve podarilo uloviť krásny exemplár. Servaz videl v jeho očiach opatrnosť, zvedavosť aj škodoradosť.

– Dobrý deň, veliteľ, – usmial sa srdečne, v chladnom vzduchu sa jeho dych menil na paru. – Toto sa nazýva *stretnutie na najvyššej úrovni*.

Servaz cítil, ako sa ho zmocňuje zlosť. Nevystúpil až sem na to, aby s ním zdvorilo vtipkovali.

– Sachs, – začal rozochveným hlasom, – neviem, za koho sa pokladáte, ani za koho pokladáte *mňa*, ale máte mi poskytnúť nejaké vysvetlenie!

Uvedomil si, že jeho slová zanikali v náporoch vetra.

– To aj mienim urobiť, – odpovedal spisovateľ.

– Naozaj? Počúvam vás. Radím vám, choďte rovno k veci.

Sachs si ho ďalej prezeral.

– Ak dovolíte, veliteľ, – povedal úplne pokojne, – je chladno. Dávam vám svoje slovo, že sa čoskoro dozviete všetky odpovede na svoje otázky. A uvidíte, že som nemal nijaký zlý úmysel. Chcete vojsť? Nech sa páči...

To mu bolo treba uznať: spisovateľ vyžaroval akési uvoľnenie, ktoré muselo odzbrojiť mnohé konflikty. A pocítil to aj Servaz, hoci hnev ho ešte neopustil.

Sachs sa obrátil a policajt ho nasledoval. Vošli do priestrannej vysokej obývačky zariadenej, ako sa hovorí, „podľa spisovateľa“: po celej